

Άρειος Πάγος 729/ 2015 (Β2, ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ)

Πηγή: <http://www.areiospagos.gr>, ΕΕΔ Τόμος 74/2015, σελ. 1148

Θέμα

Αδικοπραξία , Αποζημίωση

Περίληψη:

Ευθύνη του εργαζομένου για αποζημίωση του εργοδότη, κατ' άρθρ 652 ΑΚ. Απαιτείται υπαιτιότητα του εργαζομένου έστω και από ελαφρά αμέλεια. Έννοια ανώτερης βίας και τυχηρού για απαλλαγή του εργαζομένου. Ένσταση συντρέχοντος πταίσματος του εργοδότη. Απαιτείται για τη θεμελίωσή της υπαιτιότητα. Δεν στοιχειοθετείται από μόνο το αντικειμενικό γεγονός ότι μετέρχεται δραστηριότητα επιρρεπή σε ατυχήματα. Αναιρετικός λόγος από τον αριθμό 11 του άρθρου 559ΚΠολΔ πλήττει την ελάχισονα πρόταση του δικανικού συλλογισμού. Δεν συντρέχει, όταν το δικαστήριο της ουσίας απορρίπτει την αγωγή ή ενστάσεις, ως αόριστες ή νόμω αβάσιμες. Δεν ιδρύεται επίσης λόγος αυτός, αν το δικαστήριο έλαβε υπόψη το αποδεικτικό μέσο, αλλά του προσέδωσε αποδεικτική βαρύτητα διαφορετική από εκείνη που ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι αυτό έχει (Απορρίπτει αναίρεση της 1541/2014 αποφ ΜονΕφΘεσσ).

Αριθμός 729/2015

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Β2' Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Γεώργιο Γιαννούλη, Αντιπρόεδρο Αρείου Πάγου, Χριστόφορο Κοσμίδη, Δημήτριο Κόμη, Απόστολο Παπαγεωργίου και Παναγιώτη Κατσιρούμπα, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΗΛΘΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, την 10η Φεβρουαρίου 2015, με την παρουσία και της γραμματέως Σπυριδούλας Τζαβίδη, για να δικάσει την εξής υπόθεση μεταξύ:

Του αναιρεσείοντος: Α. Μ. του Θ., κατοίκου ..., ο οποίος εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Δημήτριο Ζερδέλη και κατέθεσε προτάσεις.

Του αναιρεσίβλητου: Ε. Σ. του Ν., κατοίκου ..., ο οποίος εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Γεώργιο Γαϊτάνη και κατέθεσε προτάσεις.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 23-6-2012 αγωγή του αναιρεσίβλητου, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 15998/2013 οριστική του ίδιου Δικαστηρίου και 1541/2014 του Εφετείου Θεσσαλονίκης. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητεί ο αναιρεσείων με την από 1-10-2014 αίτησή του.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο Εισηγητής Αρεοπαγίτης Παναγιώτης Κατσιρούμπας διάβασε την από 31-1-2015 έκθεσή του, με την οποία εισηγήθηκε να απορριφθεί η από 1-10-2014 με αριθμ. εκθέσεως καταθέσεως 207/15-10-2014 αίτηση του Α. Μ. κατά του Ε. Σ. περί αναιρέσεως της υπ' αριθμ 1541/2014 απόφασεως του Εφετείου Θεσσαλονίκης.

Ο πληρεξούσιος του αναιρεσιόντος ζήτησε να γίνει δεκτή η αίτηση. Ο πληρεξούσιος του αναιρεσίβλητου ζήτησε την απόρριψή της, καθένας δε την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 652 ΑΚ, ο εργαζόμενος οφείλει να εκτελέσει με επιμέλεια την εργασία που ανέλαβε και ευθύνεται για τη ζημία που προξενείται στον εργοδότη από δόλο ή αμέλεια του. Ο βαθμός της επιμέλειας για την οποία ευθύνεται ο εργαζόμενος, κρίνεται με βάση τη σύμβαση, ενόψει της μόρφωσης ή των ειδικών γνώσεων που απαιτούνται για την εργασία, καθώς και των ικανοτήτων και ιδιοτήτων του εργαζομένου, τις οποίες γνώριζε ή όφειλε να γνωρίζει ο εργοδότης. Με τη διάταξη αυτή, για την ευθύνη του εργαζομένου υιοθετείται η αρχή της υπαιτιότητας (άρθρο 330 ΑΚ), που αποτελεί το θεμέλιο της αστικής ευθύνης στο ισχύον σύστημα αποζημίωσης, με συνέπεια ο εργαζόμενος να υποχρεούται σε αποζημίωση του εργοδότη για τη ζημία που του προκάλεσε κατά την εκτέλεση της εργασίας υπαίτια, δηλαδή έστω και από ελαφρά αμέλειά του, επειδή και ο εργαζόμενος, όπως και κάθε άλλος οφειλέτης, οφείλει να εκπληρώσει την παροχή όπως απαιτούν η καλή πίστη και τα συναλλακτικά ήθη (άρθρο 288 ΑΚ), πολύ δε περισσότερο επειδή η επίδειξη επιμέλειας, προθυμίας, πνεύματος συνεργασίας και εντιμότητας από τον εργαζόμενο έχει στη σύμβαση εργασίας ιδιαίτερη σημασία, λόγω του σημαντικού ρόλου των αμοιβαίων παρεπομένων καθηκόντων πίστης που τη χαρακτηρίζουν. Έτσι, το απαιτούμενο μέτρο επιμέλειας κρίνεται κάθε φορά από το είδος της εργασίας, τις ικανότητες, τη μόρφωση και τις ειδικές γνώσεις, που έχει ο μέσος τυπικός εκπρόσωπος του συγκεκριμένου επαγγελματικού κύκλου, στις οποίες απέβλεψε κάθε φορά ο εργοδότης. Εξάλλου, από την ίδια παραπάνω διάταξη του άρθρου 652 ΑΚ σαφώς προκύπτει και ότι -σε περίπτωση παράβασης της παραπάνω υποχρέωσης του εργαζομένου (δηλαδή σε περίπτωση πλημμελούς εκτέλεσης των καθηκόντων του)-ο εργοδότης μπορεί να ζητήσει αποζημίωση κατά τις διατάξεις περί συμβατικής ευθύνης, χωρίς να αποκλείεται η αδικοπρακτική ευθύνη και η ευθύνη για αποθετική ζημία ή και για ικανοποίηση ηθικής βλάβης. Περαιτέρω, κατά το άρθρο 914 ΑΚ, όποιος ζημιώσει άλλον παράνομα και υπαίτια, έχει υποχρέωση να τον αποζημιώσει. Μόνη η αθέτηση προϋφιστάμενης ενοχής δεν συνιστά αδικοπραξία. Είναι, όμως, δυνατόν μια υπαίτια ζημιογόνα συμπεριφορά (πράξη ή παράλειψη) με την οποία παραβιάζεται η σύμβαση, πέραν της αξίωσης από τη σύμβαση, να θεμελιώσει και αξίωση από αδικοπραξία, όταν και χωρίς τη συμβατική σχέση διαπραττόμενη θα ήταν παράνομη, ως ενέχουσα προσβολή δικαιώματος το οποίο αντιτάσσεται κατά του ζημιώσαντος και το οποίο, επομένως, αυτός όφειλε να σεβαστεί. Τέλος, κατά τη διάταξη του άρθρου 559 αρ.19 ΚΠολΔ, αναίρεση επιτρέπεται, αν η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση και ιδίως αν δεν έχει καθόλου αιτιολογίες ή έχει αιτιολογίες αντιφατικές ή ανεπαρκείς σε ζητήματα που ασκούν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης. Από την υπόψη διάταξη, που αποτελεί κύρωση της παράβασης του άρθρου 93 παρ.3 του Συντάγματος, προκύπτει, ότι ο προβλεπόμενος από αυτή λόγος αναίρεσης ιδρύεται, όταν στην ελάχιστονα πρόταση του νομικού συλλογισμού δεν εκτίθενται καθόλου πραγματικά περιστατικά (έλλειψη αιτιολογίας) ή όταν τα εκτιθέμενα δεν καλύπτουν

όλα τα στοιχεία που απαιτούνται βάσει του πραγματικού του εφαρμοστέου κανόνα δικαίου για την επέλευση της έννομης συνέπειας που απαγγέλθηκε ή την άρνηση της (ανεπαρκής αιτιολογία) ή όταν αντιφάσκουν μεταξύ τους (αντιφατική αιτιολογία). Δεν υπάρχει, όμως, ανεπάρκεια αιτιολογιών, όταν η απόφαση περιέχει συνοπτικές, αλλά πλήρεις αιτιολογίες (Ολ ΑΠ 1/1999, ΑΠ 11/2014). Έλλειψη νόμιμης βάσης, εξάλλου, δεν υπάρχει, όταν πρόκειται για ελλείψεις αναγόμενες στην εκτίμηση των αποδείξεων και μάλιστα στην ανάλυση, στάθμιση και αξιολόγηση του εξαγόμενου από αυτές πορίσματος, γιατί στην κρίση αυτή το δικαστήριο προβαίνει ανελέγκτως, κατά το άρθρο 561 παρ.1 ΚΠολΔ (ΑΠ 200/2014, 139/2014, 11/2014). Όταν η προσβαλλόμενη απόφαση έχει δύο ισοδύναμες επάλληλες αιτιολογίες, οι οποίες στηρίζουν αυτοτελώς η κάθε μία το διατακτικό της, εφόσον η μία αιτιολογία από αυτές δεν πλήττεται τελεσφόρως και λυσιτελώς με ειδικό λόγο αναίρεσης, η αναίρεση θ' απορριφθεί ως αλυσιτελής κατ' άρθρο. 566 παρ.1 και 577 παρ.3 ΚΠολΔ όσο απευθύνεται κατά της μίας εκ των δύο αιτιολογιών, εφ' όσον η μη πληττόμενη τελεσφόρως αιτιολογία στηρίζει αυτοτελώς το διατακτικό της απόφασης (Ολ ΑΠ 25/1994, ΑΠ 856/2014, 675/2013). Στην προκείμενη περίπτωση, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφασή του, το Εφετείο δέχτηκε, κατά την αναιρετικώς ανέλεγκτη περί των πραγμάτων κρίση του, τα εξής ουσιώδη, αναφορικά με την ένδικη αγωγή του ήδη αναιρεσιβλήτου κατά του ήδη αναιρεσειόντος: "Το ένδικο ατύχημα συνέβη στην Ιταλία, στις 23.7.2011 και περί ώρα (Ιταλίας) 18.25', στη χιλιομετρική θέση 125 + 500 της Autostrada Nord (Βόρειος Αυτοκινητόδρομος) A 14, στην επαρχία Ρίμινι. Η εν λόγω οδός είναι αυτοκινητόδρομος, διπλής κατεύθυνσης, με διαχωριστικό (τσιμεντένιο) στηθαίο ασφαλείας μεταξύ των κατευθύνσεων ύψους 1,30 μ., με δύο λωρίδες κυκλοφορίας ανά κατεύθυνση με διακεκομμένη διαγράμμιση μεταξύ τους και με ασφάλτινο έρεισμα στα άκρα, στην χιλιομετρική δε αυτή θέση είναι ευθεία. Το οδόστρωμα ήταν, την ως άνω ημερομηνία, στεγνό, ο καιρός ήταν αίθριος, η ορατότητα καλή και η κυκλοφοριακή κίνηση ήταν έντονη, όπως τα παραπάνω εμφανίζονται στην έκθεση την οποία συνέταξαν οι C. A. και C. A., αρμόδιοι υπάλληλοι της κρατικής αστυνομίας (Τομέας Αστυνομίας Φορλί Αρχηγείο Υποτομέα Αυτοκινητοδρόμου Φορλί), οι οποίοι έφθασαν στο χώρο του ενδίκου ατυχήματος στις 19.40 της παραπάνω ημέρας. Οι συνθήκες κάτω από τις οποίες έλαβε χώρα το ατύχημα ήταν οι ακόλουθες: Ο εναγόμενος, κατά τον παραπάνω χρόνο, οδηγούσε τον με αριθμό κυκλοφορίας ... δημόσιας χρήσης τράκτορα-ελκυστήρα διεθνών μεταφορών, με τον με αριθμό κυκλοφορίας P 35446 επικαθήμενο ψυκτικό θάλαμο, ιδιοκτησίας του ενάγοντος και κινείτο στην παραπάνω οδό με κατεύθυνση από Αγκώνα προς Μπολόνια, με ταχύτητα 90 περίπου χλμ/ώρα (στην με αριθ. 11025B/21.11.2011 τεχνική έκθεση αναφέρεται ότι ο εναγόμενος την προσδιόριζε στα 87 χλμ/ώρα), μεταφέροντας εντός του ψυκτικού θαλάμου διάφορα γαλακτοκομικά προϊόντα, κυρία των οποίων ήταν η εταιρία με την επωνυμία "ΚΟΛΙΟΣ Α.Ε.". Αυτός, ενώ κινείτο στη δεξιά λωρίδα κυκλοφορίας της οδού, δεν κατέβαλε κατά την οδήγηση την κατ' αντικειμενική κρίση απαιτούμενη προσοχή, την οποία όφειλε και μπορούσε, ενόψει των προσωπικών του καταστάσεων και ικανοτήτων να καταβάλει και ειδικότερα οδηγούσε χωρίς σύνεση και χωρίς να έχει διαρκώς τεταμένη την προσοχή του, έτσι ώστε, κατά την εκ μέρους του εκτέλεση ελιγμού μετακίνησης από τη δεξιά λωρίδα κυκλοφορίας προς την αριστερή, έχασε τον έλεγχο του οχήματος, το οποίο, λόγω και του μεγάλου όγκου του, παρέκλινε της πορείας του προς τα αριστερά και αφού διέσχισε την αριστερή λωρίδα κυκλοφορίας, προσέκρουσε με σφοδρότητα, με την αριστερή πλευρά του ελκυστήρα στο κεντρικό τμήμα του στηθαίου ασφαλείας τύπου New Jersey, το οποίο υπάρχει, όπως προαναφέρθηκε, μεταξύ των δύο ρευμάτων κυκλοφορίας της οδού και στη συνέχεια της σύγκρουσης αυτής τα ελαστικά της αριστερής πλευράς του προαναφερόμενου οχήματος, λόγω της τριβής, πήραν φωτιά. Το όχημα, συνέχισε την πορεία του ολισθαίνοντας κόντρα στο στηθαίο ασφαλείας για περίπου 115 μέτρα και σταμάτησε στη λωρίδα προσπέρασης επάνω στο στηθαίο, ενώ η φωτιά επεκτάθηκε και εξελίχθηκε σε μεγάλη πυρκαγιά, όπως τα παραπάνω αναφέρονται στην

προαναφερθείσα έκθεση της κρατικής Ιταλικής αστυνομίας, από την οποία καταστράφηκε ο τράκτορας, ο επικαθήμενος ψυκτικός θάλαμος, το ψυκτικό μηχανήμα του θαλάμου, το σασί του επικαθήμενου ψυκτικού θαλάμου και το μεταφερόμενο εμπόρευμα. Ο εναγόμενος οδηγός, αρχικά, σε δήλωσή του, αμέσως μετά το ατύχημα, που περιλαμβάνεται στην παραπάνω έκθεση της κρατικής Ιταλικής αστυνομίας, αναφέρει ότι "καθώς οδηγούσα από Αγκώνα προς Μπολόνια, μετά την έξοδο του Ρίμινι, έσκασε το μπροστινό αριστερό λάστιχο με αποτέλεσμα να με τραβήξει στο αριστερό ρεύμα και να πέσω στα τσιμεντένια προστατευτικά της Autostrada, να προκληθεί τριβή και να πάρω φωτιά". Τον ισχυρισμό του δε αυτόν περί αιφνίδιας και απρόβλεπτης ρήξης του εμπρόσθιου αριστερού ελαστικού του διευθυντηρίου άξονα του ελκυστήρα, εξαιτίας της οποίας έχασε τον έλεγχο του οχήματος, αποδίδοντας το ένδικο ατύχημα σε γεγονός ανωτέρας βίας ή απλού τυχηρού γεγονότος, πρότεινε αυτός και κατά την πρωτοβάθμια δίκη, επαναφέρει δε με τον πρώτο λόγο έφεσης. Ο εν λόγω ισχυρισμός του, κρίνεται απορριπτέος ως αβάσιμος, καθόσον κατά τα αναφερόμενα στην παραπάνω νομική σκέψη, δεν αποτελεί γεγονός ανωτέρας βίας ή έστω και αιφνίδια θραύση [κλατάρισμα] του ελαστικού και η συνεπεία αυτής πρόκληση ατυχήματος, εκτός αν αυτή οφείλεται σε εξωτερικό αίτιο, όπως αντικείμενο επί του οδοστρώματος το οποίο δεν ήταν δυνατό να αντιληφθεί ο οδηγός και είχε ως αποτέλεσμα την αιφνίδια θραύση του ελαστικού του οχήματος του ή σε κακή ποιότητα του ελαστικού εκ κατασκευής, πλην όμως ο εναγόμενος δεν επικαλείται ότι η θραύση του ελαστικού οφείλεται σε εξωτερικό, εκτός του οχήματος, αίτιο, το οποίο δεν ήταν δυνατό στη συγκεκριμένη περίπτωση να προβλέψει, καταβάλλοντος την προσοχή που όφειλε κάθε συνετός οδηγός και θα κατέβαλε υπό τις συγκεκριμένες συνθήκες, ούτε ότι το ελαστικό του οχήματος δεν ήταν κατάλληλο για την ασφαλή κίνηση του οχήματος. Αντίθετα, στις προτάσεις του κατά την πρωτοβάθμια δίκη, ισχυρίστηκε ότι "τα συγκεκριμένα ελαστικά (του διευθυντηρίου άξονα) ήταν από τα καλύτερα και ακριβότερα της αγοράς ελαστικών (μάρκας Continental), τύπου 385/65 R 22,5 και είχαν τοποθετηθεί στο όχημα το 2010. Είναι δε γνωστό ότι από την τοποθέτηση, εφόσον συμβεί, εντός πενταετίας από την κατασκευή αρχίζει η φθορά και υπολογίζεται η διάρκεια ζωής του ελαστικού. Ήταν σχεδόν καινούργια κατά το ατύχημα, καθώς είχαν τοποθετηθεί περί τις 15 ημέρες πριν την πρόσληψή μου δηλ. περί τα τέλη Ιουλίου με αρχές Αυγούστου του 2010. Το γεγονός αυτό φαινόταν και δια γυμνού οφθαλμού, καθώς όχι μόνο τότε, αλλά και έως και πριν το ατύχημα, το πέλμα τους ήταν σε άριστη κατάσταση, το ίδιο δε συνέβαινε και με τις παρειές αυτών (κανένα σκάσιμο, εξόγκωμα, κόψιμο)". Αλλά και ο ισχυρισμός του ότι, εξαιτίας του ότι τα εν λόγω ελαστικά ήταν καινούργια, η σημειωθείσα ρήξη οφείλεται σε αφανές κατασκευαστικό ελάττωμα, το οποίο δεν προσδιορίζει και πρέπει να αποδοθεί ευθύνη στην κατασκευάστρια εταιρία, κρίνεται απορριπτέος ως αβάσιμος. Εξάλλου, από την παραπάνω έκθεση της κρατικής Ιταλικής αστυνομίας, προκύπτει ότι στο σημείο όπου συνέβη το ένδικο ατύχημα δεν βρέθηκαν κάποια τμήματα του ελαστικού τα οποία αποκολλήθηκαν από αυτό λόγω της ρήξης, όπως θα ήταν αναμενόμενο να συμβεί αν ο παραπάνω ισχυρισμός ήταν βάσιμος. Στο συμπέρασμα δε της με αριθ. 11025B/21.11.2011 τεχνικής έκθεσης που προσκομίζεται από τον εναγόμενο, ως απόδειξη του "κλαταρίσματος", αναφέρεται μία στρέβλωση η οποία εμφανίζεται σε ένα σημείο της κυκλικής περιφέρειας του σώτρου (ζάντας) του εμπρόσθιου αριστερού τροχού, ενώ αόριστα στη συνέχεια αναφέρεται ότι διακρίνονται και άλλες στρεβλώσεις και καταπονήσεις της ζάντας, χωρίς όμως να επιχειρείται κάποιος ειδικότερος σχετικός προσδιορισμός τους, ούτε και αποδεικνύεται ότι η εν λόγω στρέβλωση αποτελεί απόδειξη του "κλαταρίσματος", απορριπτόμενων των όσων σχετικά ισχυρίζεται ο εναγόμενος. Ο τελευταίος, σε δήλωσή του, στις 29.7.2011, η οποία επίσης περιλαμβάνεται στην παραπάνω έκθεση της κρατικής Ιταλικής αστυνομίας, αντίθετα με όσα είχε ισχυριστεί περί "κλαταρίσματος" του εμπρόσθιου αριστερού ελαστικού του τράκτορα - ελκυστήρα, αναφέρει ότι, "ενώ μετέβαινα από Αγκώνα προς Μπολόνια ένα μικρό αυτοκίνητο με προσπέρασε, έκανε τον ελιγμό για να μπει στη δεξιά λωρίδα, ελάττωσε ταχύτητα ενώ

βρισκόταν επάνω στη λωρίδα, εγώ έκανα ένα ελιγμό δεξιά για να τον αποφύγω, μετά το αυτοκίνητο μπήκε ακόμη πιο δεξιά, εγώ έκανα και πάλι ελιγμό προς αριστερά με αποτέλεσμα να βρεθώ επάνω στην αριστερή λωρίδα, να προσκρούσω επάνω στο τοιχίο από τσιμέντο του αυτοκινητοδρόμου, όπου σύρθηκε το όχημα και έπιασε φωτιά". Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι, εξαιτίας της τριβής, όπως προαναφέρθηκε, προκλήθηκε σπινθήρας και λόγω της υπερθέρμανσης μεταδόθηκε φλόγα στο πίσω εξωτερικό αριστερό ελαστικό του τράκτορα-ελκυστήρα, με συνέπεια να εκδηλωθεί φωτιά στο συγκεκριμένο σημείο του οχήματος. Ο ισχυρισμός του εναγομένου ότι η φωτιά εκδηλώθηκε και επεκτάθηκε άμεσα, γιατί η πρόσκρουση προκάλεσε την θραύση των μπαταριών και προκλήθηκε βραχυκύκλωμα κρίνεται απορριπτέος. Από τις φωτογραφίες του οχήματος προκύπτει, ότι στο πλάγιο τμήμα του ελκυστήρα βρίσκονταν τοποθετημένα πλαστικά καλύμματα κατά τρόπο ώστε να προστατεύονται όσα εξαρτήματα βρίσκονται στο εσωτερικό τμήμα αυτών μεταξύ των οποίων και οι μπαταρίες, που δεν αμφισβητείται ότι καλύπτονταν επιπλέον και από πλαστική θήκη για την μετακίνηση της οποίας είχε διαμορφωθεί σχετική χειρολαβή. Με δεδομένη τη συγκεκριμένη διαμόρφωση του τμήματος όπου βρίσκονταν οι μπαταρίες δεν αποδεικνύεται ότι και αυτές περιλαμβάνονται μεταξύ όσων σημείων προσέκρουσαν στο τοιχίο κατά τρόπο ώστε η αρχική φλόγα να προέλθει από αυτές. Απορριπτέος κρίνεται και ο ισχυρισμός ότι στην άμεση επέκταση της φωτιάς συντέλεσε διαρροή πετρελαίου, αφού στην σχετική έκθεση της κρατικής Ιταλικής αστυνομίας δεν αναφέρεται ότι εμφανίζονται ίχνη πετρελαίου στο οδόστρωμα, ούτε ότι προκλήθηκε οποιαδήποτε έκρηξη του "ρεζερβουάρ". Επήλθε βέβαια αλλοίωση αυτού, όχι όμως έκρηξη και διαρροή πετρελαίου, στις δε φωτογραφίες που υπάρχουν στην με αριθ. 62467/2012 τεχνική έκθεση της εταιρίας πραγματογνωμόνων με την επωνυμία "N. Δ. Ε.Π.Ε.", εμφανίζονται όλα τα "ρεζερβουάρ" του συρμού, χωρίς να είναι κάποιο διαμελισμένο. Με βάση τα παραπάνω περιστατικά, το δικαστήριο κρίνει, ότι υπαίτιος του ένδικου ατυχήματος και των συνεπειών που προκλήθηκαν από αυτό είναι ο εναγόμενος οδηγός καθόσον αυτός, παρότι έμπειρος και ικανός οδηγός ασχολούμενος επαγγελματικά με την οδήγηση φορτηγών, επέδειξε αμέλεια κατά την εκτέλεση ελιγμού προς τα αριστερά στην παραπάνω οδό και δεν συγκράτησε το όχημα που οδηγούσε, κατά τρόπο ώστε αυτό να παραμείνει κινούμενο εντός της αριστερής λωρίδας κυκλοφορίας, άλλα έχασε τον έλεγχο αυτού, τον οποίο δεν ανέκτησε, με τις περαιτέρω συνέπειες. Ειδικότερα, η πρώτη εστία ζημιών προκλήθηκε κατά την πρώτη επαφή του οχήματος με το στηθαίο ασφαλείας της οδού (πρωτογενής κρούση) και βρίσκεται στην εμπρόσθια μετωπική επιφάνεια προς τα αριστερά. Στη συνέχεια προκλήθηκε η δεύτερη εστία ζημιών, όταν ο συρμός λόγω του είδους της κρούσης και της μη περαιτέρω διείσδυσης των συγκρουσθέντων μερών σχηματίστηκαν ίχνη εξολίσθησης (τριβής) της πίσω αριστερής πλευράς του ελκυστήρα με επακόλουθα ίχνη τριβής του εξωτερικού πίσω αριστερού τροχού του ελκυστήρα του οχήματος, ενώ η τρίτη εστία ζημιών προκλήθηκε όταν το όχημα ακινητοποιήθηκε και λόγω της υπερθέρμανσης από την τριβή της ζάντας του ελαστικού προκλήθηκε φωτιά αρχικά στην πίσω αριστερή πλευρά του ελκυστήρα, η οποία επεκτάθηκε στο υπόλοιπο αμάξωμα και κατέστρεψε τον συρμό. Στο σημείο αυτό πρέπει να αναφερθεί, ότι το προσκομιζόμενο, με επίκληση, από τον εκκαλούντα, με αριθ. 2550/1/23.7.2011 έγγραφο της Περιφερειακής Διοίκησης Πυροσβεστικού Σώματος Ρίμινι, το οποίο παραδεκτά προσκομίζεται για πρώτη φορά ενώπιον του παρόντος δικαστηρίου, αφού περιήλθε στον εκκαλούντα μετά την έκδοση της εκκαλουμένης απόφασης, απορριπτομένου του περί απαραδέκτου ισχυρισμού του εφεσιβλήτου, όπως και του δεύτερου λόγου έφεσης του εκκαλούντος, δεν ασκεί επιρροή στην παραπάνω κρίση του δικαστηρίου, καθόσον στο εν λόγω έγγραφο αναφέρεται ότι "κατά την άφιξη της πυροσβεστικής στο χώρο του ένδικου ατυχήματος το όχημα ακουμπούσε στο στηθαίο ασφαλείας, ενώ στη λωρίδα υπήρχαν τα ελαστικά που είχαν αποσυνδεθεί από το όχημα πριν αυτό σταματήσει και τα οποία καίγονταν", κάτι το οποίο όμως ήταν φυσικό επακόλουθο της φωτιάς που είχε ήδη εκδηλωθεί, όπως προαναφέρθηκε. Σε ακολουθία των παραπάνω,

αποδείχθηκε ότι ο εν λόγω εναγόμενος οδηγός δεν εκτέλεσε την εργασία του με επιμέλεια όπως όφειλε, ως μέσος εκπρόσωπος του επαγγέλματος του, με βάση την επαγγελματική του ιδιότητα, την εμπειρία και την ικανότητά του, ιδιότητες στις οποίες απέβλεπε ο ενάγων κατά την ανάθεση σε αυτόν της παραπάνω εργασίας (άρθρο 652 ΑΚ) και ως εκ τούτου ευθύνεται για τη ζημία που προξένησε, από αμέλεια (έστω και ελαφρά), στον ενάγοντα-εργοδότη του, απορριπτομένου του ισχυρισμού του ότι η επελευθέρωση ζημία πρέπει να βαρύνει τον ενάγοντα εργοδότη του ως εμπόνη στην σφαίρα του επιχειρηματικού του κινδύνου. Επομένως, πρέπει να απορριφθεί η ένσταση του άρθρου 300 ΑΚ, περί ολικής ή μερικής απαλλαγής του εναγομένου οφειλέτη από την προς αποζημίωση υποχρέωσή του, λόγω συντρέχοντος παισματος του ενάγοντος (κατά ποσοστό 99%), που παραδεκτά πρόβαλλε ο εναγόμενος στη πρωτοβάθμια δίκη, με δήλωση που καταχωρήθηκε στα πρακτικά, όπως απαιτείται, επαναπροβάλλει δε με τον τρίτο λόγο έφεσης". Με βάση τις παραδοχές αυτές απέρριψε κατ' ουσίαν την έφεση. Κρίνοντας έτσι το Εφετείο, διέλαβε στην απόφασή του πλήρεις, σαφείς και χωρίς αντιφάσεις αιτιολογίες ως προς το ουσιώδες ζήτημα, της υπαιτιότητας για το ένδικο ατύχημα και την απόρριψη του ισχυρισμού του αναιρεσιόντος περί προκλήσεως του ατυχήματος από ανωτέρα βία ή τυχηρό λόγω αιφνίδιας ρήξης του ελαστικού. Ειδικότερα, τον τελευταίο ισχυρισμό κατά το σκέλος του ότι η αιφνίδια ρήξη του ελαστικού καθ' εαυτή, ως γεγονός ανωτέρας βίας ή τυχηρό προκάλεσε το ατύχημα, έκρινε το Εφετείο κατά την κυρία αιτιολογία του ως μη νόμιμο, τον ίδιο δε ισχυρισμό κατά το έτερο σκέλος του ότι η ρήξη του ελαστικού οφείλεται σε αφανές κατασκευαστικό λάθος του ως αόριστο, διότι δεν προσδιορίζεται το κατασκευαστικό λάθος και διότι δεν επικαλείται ο αναιρεσιών άλλο εξωτερικό αίτιο. Η κύρια αυτή αιτιολογία της αποφάσεως, η οποία δεν πλήττεται με την αναίρεση, στηρίζει επαρκώς το διατακτικό της. Επομένως, ο πρώτος λόγος αναίρεσης, από το αρθρ. 559 αρ.19 ΚΠολΔ, κατά το πρώτο μέρος του, σύμφωνα με το οποίο το Εφετείο, με ανεπαρκείς και αντιφατικές αιτιολογίες απέρριψε με την προσβαλλομένη απόφασή του τον ισχυρισμό του αναιρεσιόντος περί προκλήσεως του ατυχήματος από την αιφνίδια ρήξη του ελαστικού, ως γεγονότος ανώτερης βίας, δεχθέν ότι τέτοια ρήξη δεν επήλθε, για τη θεμελίωση δε της κρίσης του αυτής δέχθηκε ότι: α) "δεν υπήρχαν τμήματα του ελαστικού στο οδόστρωμα, όπως θα ήταν αναμενόμενο αν ευσταθούσε ο ισχυρισμός μου περί αιφνίδιας θραύσης του ελαστικού και πρόκλησης εξ αυτής πυρκαγιάς", και β) "η φωτιά προκλήθηκε όταν το όχημα ακινητοποιήθηκε", στην συνέχεια δε υιοθετεί -εντελώς αντιφατικά- την έκθεση της πυροσβεστικής υπηρεσίας στην οποία, σύμφωνα με τις παραδοχές της ρητά αναφέρεται ότι "στη λωρίδα υπήρχαν τα ελαστικά που είχαν αποσυνδεθεί από το όχημα πριν αυτό σταματήσει και τα οποία καίγονταν", αιτιάσεις που αναφέρονται στην επάλληλη αιτιολογία της προσβαλλομένης, είναι αλυσιστελής. Ο ίδιος πρώτος λόγος κατά το μέρος του με το οποίο αποδίδεται στην προσβαλλομένη απόφαση η πλημμέλεια ότι "ως προς το ζήτημα της υπαιτιότητας και ειδικότερα της αμέλειας του αναιρεσιόντος έχει ανεπαρκείς αιτιολογίες, καθόσον δεν προσδιορίζει σε τι ακριβώς συνίσταται η μη τήρηση από την πλευρά του της απαιτούμενης από τις περιστάσεις επιμέλειας, αρκούμενη στην παντελώς αόριστη παραδοχή ότι δεν επέδειξε την προσοχή που ένας μέσος συνετός και επιμελής άνθρωπος του κύκλου της δραστηριότητάς του όφειλε να επιδείξει προς αποτροπή του ζημιόγνου αποτελέσματος" είναι απορριπτέος ως αβάσιμος, καθόσον στην προσβαλλομένη, με συνοπτική μεν, αλλά πλήρη αιτιολογία, αναφέρεται ότι η αμέλεια του αναιρεσιόντος συνίσταται στο ότι "οδηγούσε χωρίς σύνεση και χωρίς να έχει διαρκώς τεταμένη την προσοχή του, έτσι ώστε, κατά την εκ μέρους του εκτέλεση ελιγμού μετακίνησης από την δεξιά λωρίδα κυκλοφορίας προς την αριστερή, έχασε τον έλεγχο του οχήματος, το οποίο, λόγω και του μεγάλου όγκου του, παρέκκλινε της πορείας του προς τα αριστερά και αφού διέσχισε την αριστερή λωρίδα κυκλοφορίας, προσέκρουσε με σφοδρότητα, με την αριστερή πλευρά του ελκυστήρα στο κεντρικό τμήμα του στηθαίου ασφαλείας", εκτίθενται δηλαδή επαρκή περιστατικά, ικανά για στοιχειοθέτηση αμελούς συμπεριφοράς, οφειλόμενης σε παραλείψεις του που

έλαβαν χώρα κατά παράβαση των οριζομένων στα άρθρα 12 παρ.1 και 19 παρ.1 του ΚΟΚ (ν. 2696/1999).

Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 559 αρ.11 περ. γ' ΚΠολΔ, αναίρεση επιτρέπεται αν το δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη αποδεικτικά μέσα που οι διάδικοι επικαλέστηκαν και προσκόμισαν. Εξ άλλου, από τις διατάξεις των άρθρων 335 και 338 έως και 340 ΚΠολΔ συνάγεται ότι το δικαστήριο της ουσίας, προκειμένου να διαγνώσει την αλήθεια των πραγματικών ισχυρισμών, που ασκούν ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της δίκης, υποχρεούται να λαμβάνει υπόψη όλα τα αποδεικτικά μέσα, τα οποία νόμιμα επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι. Δεν επιβάλλεται, όμως, η διενέργεια ειδικής μνείας ή ξεχωριστής αξιολόγησης ενός εκάστου αποδεικτικού στοιχείου στην απόφαση. Για τον αναιρετικό έλεγχο αρκεί το ότι από τη γενική, κατ' είδος αναφορά στα αποδεικτικά μέσα, σε συνδυασμό με το συνολικό περιεχόμενο της προσβαλλόμενης απόφασης, καθίσταται αδιστάκτως βέβαιο, ότι συνεκτιμήθηκαν όλα τα αποδεικτικά μέσα, που υποβλήθηκαν νομίμως, στην κρίση του δικαστηρίου της ουσίας, χωρίς κανένα να παραβλεφθεί. Βέβαια, δεν αποκλείεται το δικαστήριο της ουσίας να μνημονεύει και να εξαίρει μερικά από τα αποδεικτικά μέσα λόγω της κατά την ελεύθερη κρίση του μεγαλύτερης σημασίας τους, αρκεί να μην καταλείπεται καμία αμφιβολία από το περιεχόμενο της απόφασης ότι δια της συνήθως γενικής αναγραφής του είδους των αποδεικτικών μέσων (μάρτυρες, έγγραφα κλπ.) συνεκτιμήθηκαν όλα τα αποδεικτικά μέσα που επικαλέστηκαν και προσκόμισαν νόμιμα οι διάδικοι. Ο λόγος αυτός αναίρεσης από τον αρ. 11 του άρθρου 559 ΚΠολΔ πλήττει την προσβαλλόμενη απόφαση για σφάλματα, τα οποία έχουν γίνει κατά την έρευνα της αλήθειας ή όχι των πραγματικών περιστατικών, δηλαδή τα σφάλματα αυτά αναφέρονται στα αποδεικτικά στοιχεία με βάση τα οποία καταστρώνεται η ελάσσων πρόταση του νομικού συλλογισμού. Επομένως, ο λόγος αυτός δεν συντρέχει, όταν το δικαστήριο της ουσίας απορρίπτει την αγωγή ή ενστάσεις, ως αόριστες ή νόμω αβάσιμες, καθόσον στις περιπτώσεις αυτές δεν προβαίνει σε έρευνα των πραγματικών περιστατικών (ΑΠ 524/2014). Δεν ιδρύεται, επίσης, λόγος αυτός, αν το δικαστήριο έλαβε υπόψη το έγγραφο, αλλά του προσέδωσε αποδεικτική βαρύτητα διαφορετική από εκείνη που ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι αυτό έχει (ΑΠ 49/2013). Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως ο αναιρεσείων αποδίδει στην προσβαλλόμενη απόφαση την πλημμέλεια ότι, για να καταλήξει στο ανωτέρω αναφερόμενο πόρισμά της, απορρίπτοντας τον ισχυρισμό του ότι το ατύχημα οφείλεται σε αιφνίδια και μη δυνάμενη να προβλεφθεί θραύση του ελαστικού του φορτηγού αυτοκινήτου και δεχόμενη ότι υπήρξε αμέλεια από την πλευρά του κατά την οδήγηση, εξαιτίας της οποίας προκλήθηκε το ζημιογόνο αποτέλεσμα, δεν έλαβε υπόψη τα ακόλουθα αποδεικτικά μέσα, τα οποία νόμιμα επικαλέσθηκε και προσκόμισε τόσο πρωτοδίκως όσο και στην κατ' έφεση δίκη: α) Τις περιεχόμενες στο σχετικό 3 των προτάσεων που κατέθεσε στην συζήτηση μετά την οποία εκδόθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση αριθμημένες έγχρωμες φωτογραφίες με αριθμούς 26Ε, 28Ε και 30Ε, και β) την με αριθμό 801/9.4.2014 ένορκη βεβαίωση του μάρτυρά του Χ. Μ., η οποία συντάχθηκε στο Προξενείο της Ελλάδος στην Περούτζια της Ιταλίας ενώπιον του Επίτιμου Προξένου της Ελλάδος Κων/νου Χριστογιάννη. Ο λόγος αυτός κατά το σκέλος του με το οποίο πλήττεται η προσβαλλόμενη απόφαση για την απόρριψη του ισχυρισμού του αναιρεσείοντος περί ανωτέρας βίας και τυχηρού από την αιφνίδια ρήξη του ελαστικού, ο οποίος απορρίφθηκε εν μέρει ως μη νόμιμος και εν μέρει ως αόριστος από το εφετείο είναι απαράδεκτος. Περαιτέρω, από την υπάρχουσα, στην προσβαλλόμενη απόφαση, ρητή διαβεβαίωση, κατά την οποία το Εφετείο για να καταλήξει στο αποδεικτικό του πόρισμα, έλαβε υπόψη τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων που εξετάστηκαν στο ακροατήριο του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου και περιέχονται στα ταυτάριθμα με την εκκαλουμένη απόφαση πρακτικά συνεδρίασης, την με αριθμό 1192/29.3.2013 ένορκη βεβαίωση, η οποία συντάχθηκε ενώπιον του Ειρηνοδίκη Θεσσαλονίκης, με επιμέλεια του εναγομένου, μετά από νομότυπη κλήτευση του αντιδίκου του, την με αριθμό 801/9.4.2014 ένορκη βεβαίωση,

η οποία συντάχθηκε στο Προξενικό κατάστημα της Ελλάδος στην Περούτζια της Ιταλίας, ενώπιον του Επίτιμου Προξένου της Ελλάδος, με επιμέλεια του εναγομένου, μετά από νομότυπη κλήτευση του αντιδίκου του και η οποία παραδεκτά προσκομίζεται, με επίκληση, για πρώτη φορά ενώπιον του Εφετείου κατά την συζήτηση της υπόθεσης σε αυτό και τα έγγραφα που οι διάδικοι προσκομίζουν, με επίκληση, στα οποία περιλαμβάνονται και έγγραφα που έχουν συνταχθεί σε ξένη γλώσσα, αλλά συνοδεύονται από επίσημη μετάφραση, καθώς και α] τις προσκομιζόμενες από τους διαδίκους φωτογραφίες και β] την με αριθμό 624 67/28.5.2012 τεχνική έκθεση την οποία συνέταξε, μετά από εντολή του ενάγοντος, η εταιρία περιορισμένης ευθύνης πραγματογνωμόνων με την επωνυμία "Ν. Δ. Ε.Π.Ε.", την με αριθμ. 519/18.3.2012 τεχνική έκθεση η οποία συντάχθηκε από τον πραγματογνώμονα Γ. Τ., μετά από εντολή του ενάγοντος, τις με αριθμό 11025/3.11.2011 και 11025B/21.11.2011 τεχνικές εκθέσεις πραγματογνωμοσύνης τις οποίες συνέταξε, μετά από εντολή του εναγομένου, ο πραγματογνώμονας Ι. Χ., την με αριθμό 2196744312 έκθεση πραγματογνωμοσύνης η οποία συντάχθηκε, μετά από εντολή της ασφαλιστικής εταιρίας με την επωνυμία "Υδρόγειος", από τον πραγματογνώμονα Α. Μ. και την από 19.12.2011 έκθεση της ίδιας ασφαλιστικής εταιρίας σε συνδυασμό με το όλο περιεχόμενο της απόφασης, όχι μόνο δεν καταλείπεται αμφιβολία, αλλά καθίσταται αδιστακτως βέβαιο ότι το Εφετείο έλαβε υπόψη και συνεκτίμησε με τις λοιπές αποδείξεις και τα αναφερόμενα πιο πάνω αποδεικτικά στοιχεία. Επομένως, ο ανωτέρω δεύτερος λόγος αναίρεσης κατά το σκέλος του, που αναφέρεται στο ζήτημα της υπαιτιότητας είναι αβάσιμος. Οι στον ίδιο λόγο αναφερόμενες αιτιάσεις, ότι "από τα εν λόγω αποδεικτικά μέσα συνάγεται αντίθετο πόρισμα από εκείνο που δέχθηκε το Εφετείο ως προς την υπαιτιότητα του αναιρεσειόντος για την πρόκληση του ενδίκου ατυχήματος, αφού στις φωτογραφίες απεικονίζονται ευκρινώς τόσο ίχνη πλαγιολίσθησης (κυρίως στην δεξιά λωρίδα της κυκλοφορίας), όσο και ίχνη τροχοπέδησης (ιδίως στην αριστερή λωρίδα) οφειλόμενα τα μεν ίχνη πλαγιολίσθησης στην αιφνίδια θραύση του εμπρόσθιου αριστερού ελαστικού, τα δε ίχνη τροχοπέδησης στην προσπάθεια που κατέβαλε ο αναιρεσειών να συγκρατήσει το όχημα, ώστε να αποφευχθεί η πρόσκρουση και εν συνεχεία να το ακινητοποιήσει με ασφάλεια, αφού υπό τις δεδομένες συνθήκες η αποφυγή της πρόσκρουσης ήταν αδύνατη, στην δε ένορκη βεβαίωση, διαβεβαιώνει ο ενόρκως βεβαιών ότι ο αναιρεσίβλητος τον πληροφορήσε ότι το ατύχημα οφείλεται σε αιφνίδια ρήξη του ελαστικού και ότι καθ' υπόδειξή του ο αναιρεσειών, ενώ αρχικά είχε καταθέσει στην Ιταλική αστυνομία ότι η ρήξη του ελαστικού ήταν η αιτία της εκτροπής του αυτοκινήτου, κατέθεσε στη συνέχεια σε νεώτερη κατάθεσή του, διότι με βάση την αρχική κατάθεση πιθανότητα η ασφαλιστική εταιρεία να μην έδινε την αποζημίωση", προβάλλονται απαραδέκτως, διότι αναφέρονται στην εκτίμηση της αποδεικτικής βαρύτητας των μέσων αυτών. Από το άρθρο 300 ΑΚ, το οποίο μπορεί να εφαρμοσθεί στις περιπτώσεις που ο εργοδότης δικαιούται να ζητήσει αποζημίωση ή χρηματική ικανοποίηση κατά τις διατάξεις περί συμβατικής ή αδιοπρακτικής ευθύνης από τον εργαζόμενο που παρέβη τις από το άρθρο 652 ΑΚ υποχρεώσεις απέναντί του, προκύπτει ότι για να απαλλαχθεί της ευθύνης ο εργαζόμενος ή να μειωθούν οι συνέπειες αυτής, προϋπόθεση είναι κατ' αρχήν να συνετέλεσε στην επέλευση της ζημίας ή στην έκτασή της ο εργοδότης με δικό του πταίσμα και εξαιρετικά μόνο στις περιπτώσεις που προβλέπει ο νόμος, επιτρέπεται να θεωρηθεί ότι ο ζημιωθείς συνετέλεσε στη ζημία χωρίς πταίσμα. Τέτοια πρόβλεψη από μόνο τον επιχειρηματικό κίνδυνο που έχει αναλάβει ο εργοδότης, που μετέρχεται εργασία επιρρεπή σε ζημίες δεν υπάρχει ούτε στο άρθρο 652 ΑΚ ούτε σε κάποια άλλη διάταξη νόμου. Επομένως, με το να απορρίψει το Εφετείο με την προσβαλλομένη απόφασή του ως μη νόμιμο τον, προβληθέντα πρωτοδίκως και επαναπροβληθέντα με σχετικό λόγο εφέσεως ενώπιόν του, ισχυρισμό του αναιρεσειόντος για απαλλαγή του από οποιαδήποτε υποχρέωσή του για αποζημίωση του αναιρεσιβλήτου, άλλως περί περιορισμού της ευθύνης του στο 1%, κατ' εφαρμογή του άρθρου 300 ΑΚ, με την επίκληση ότι η οδήγηση του οχήματος είναι εργασία επιρρεπής σε ζημίες, από την οποία τον

επιχειρηματικό κίνδυνο είχε αναλάβει ο αναιρεσίβλητος εργοδότης του, δεν παραβίασε τις διατάξεις των άρθρων 648, 652 και 300 ΑΚ, με εσφαλμένη ερμηνεία τους και μη εφαρμογή της τελευταίας. Συνακόλουθα ο τρίτος λόγος αναιρέσεως, με τον οποίο αποδίδεται στην προσβαλλομένη η από τον αριθμό 1 του άρθρου 559 ΚΠολΔ πλημμέλεια, για παραβίαση των διατάξεων αυτών είναι αβάσιμος.

Κατά τη γνώμη, όμως, ενός μέλους του Δικαστηρίου και συγκεκριμένα του αρεοπαγίτη Χριστόφορου Κοσμίδη, είναι, πράγματι, αληθές ότι ο εργαζόμενος, όπως κάθε οφειλέτης, έχει την υποχρέωση να εκτελέσει την εργασία του με επιμέλεια. Ο βαθμός της επιμέλειας κρίνεται με βάση τη σύμβαση, εν όψει των ειδικών γνώσεων που απαιτούνται για την εργασία, καθώς και των ικανοτήτων ή των ιδιοτήτων του εργαζομένου, τις οποίες ο εργοδότης γνωρίζει ή οφείλει να γνωρίζει. Σε περίπτωση παραβίασης της επιμέλειας αυτής, ο εργαζόμενος ευθύνεται για τη ζημία που προκαλείται στον εργοδότη (ΑΚ 652). Και όπως σε κάθε περίπτωση ζημίας, δύναται να επιδιώξει την απαλλαγή του ή τον περιορισμό της έκτασης της αποζημίωσης, στο μέτρο που ο εργοδότης συντέλεσε από δικό του πταίσμα στην επέλευση της ζημίας ή στην έκτασή της (ΑΚ 300). Εν τούτοις, η λειτουργία μιας σύμβασης εργασίας εμφανίζει ιδιαιτερότητες, σε σύγκριση με συμβάσεις άλλου είδους. Η παροχή, την οποία ο εργαζόμενος οφείλει από τη σύμβαση, συνίσταται στην εργασία αυτή καθαυτή και όχι σε συγκεκριμένο αποτέλεσμα. Ο εργοδότης, αντιστοίχως, με την αντιπαροχή του αμείβει την εργασία και όχι την ανάληψη κινδύνων. Ο μισθός, που λαμβάνει ο εργαζόμενος, δεν αντισταθμίζει τους κινδύνους ζημιών, στους οποίους αυτός εκτίθεται κατά την εκτέλεση της εργασίας του, μέσα σε συνθήκες ή καταστάσεις πίεσης, τις οποίες, αποκλειστικά, διαμορφώνει και επηρεάζει ο εργοδότης. Ακόμη και για τον πιο επιμελή και ευσυνειδητο εργαζόμενο, εν όψει της φύσεως της παροχής του, ενδέχεται να καταστεί αναπόφευκτη μία στιγμιαία χαλάρωση της προσοχής, με εντελώς δυσανάλογες συνέπειες. Σε μια τέτοια περίπτωση, η υποχρέωση για πλήρη αποκατάσταση της ζημίας δεν μπορεί να βρίσκεται σε εύλογη σχέση ούτε με το μισθό, τον οποίο λαμβάνει ο εργαζόμενος ούτε με τους κινδύνους, στους οποίους εκτίθεται κατά την παροχή της εργασίας του. Τότε, επιβάλλεται απόκλιση από τον κανόνα της πλήρους ευθύνης για κάθε πταίσμα και πρέπει να γίνει δεκτό ότι ο εργοδότης, ο οποίος αποκομίζει το όφελος από την παροχή της εργασίας, οφείλει να φέρει και τους συναφείς με αυτήν κινδύνους. Αυτό πρέπει να γίνει δεκτό όταν η ζημία επέρχεται κατά την εκτέλεση της εργασίας, που έχει ανατεθεί στον εργαζόμενο και βρίσκεται σε συνάφεια με αυτή, ενώ, ταυτόχρονα, ο εργαζόμενος δεν βαρύνεται με δόλο. Μια τέτοια λύση, αν και δεν παρέχεται ευθέως από την ΑΚ 300, συνάγεται με ανάλογη εφαρμογή της (πρβλ. τις περιπτώσεις του "εμμέσου" πταίσματος της ΑΚ 300 εδ. β') και βρίσκει επαρκές έρεισμα στην αρχή ότι ο εργοδότης είναι αυτός, ο οποίος φέρει εξ ολοκλήρου τους κινδύνους από τη λειτουργία της επιχειρήσεως. Διότι η έννομη τάξη θα ήταν ασυνεπής, αν κάποιους λόγους, τους οποίους θεωρεί επαρκείς για την ίδρυση ευθύνης, δεν τους λάμβανε υπ' όψη και ως λόγους "συνευθύνης", κατά την ΑΚ 300. Οπότε, ο δικαστής, κάνοντας χρήση της ευρείας διακριτικής ευχέρειας που του παρέχει η ΑΚ 300 και αξιολογώντας τις συνθήκες εκάστης περιπτώσεως, μπορεί είτε να παράσχει πλήρη αποζημίωση στο ζημιωθέντα εργοδότη, όταν η ζημία προκλήθηκε από δόλο του εργαζομένου, είτε να επιμερίσει τη ζημία, είτε και να απαλλάξει πλήρως τον εργαζόμενο από την ευθύνη, αν η ζημία οφείλεται σε ελαφρά ή ιδιαίτερα ελαφρά αμέλεια. Με την ερμηνεία αυτή, η οποία συμπορεύεται με τις κατευθυντήριες αρχές που διατυπώνονται και στα άρθρα 2 παρ.1, 5 παρ.1, 22 παρ.1 και 25 παρ.1 του Συντάγματος και με τον δι' αυτής περιορισμό της ευθύνης του εργαζομένου, το σύστημα της αστικής ευθύνης διατηρεί την προληπτική του λειτουργία, χωρίς να εξοντώνεται οικονομικά το ασθενέστερο μέρος μιας σύμβασης εργασίας. Σύμφωνα, λοιπόν, με την εν λόγω ελάχιστο γνώμη του Δικαστηρίου, ο εξεταζόμενος λόγος της αιτήσεως, ως εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή των άρθρων 300 και 652 ΑΚ, θα έπρεπε να έχει κριθεί βάσιμος. Περαιτέρω, κατ' ομόφωνη κρίση, εφόσον ο σχετικός ισχυρισμός απορρίφθηκε ως μη

νόμιμος, οι προβαλλόμενες στον ίδιο λόγο αναιρέσεως αιτιάσεις περί ελλείψεως αιτιολογιών ως προς τη μορφή της αμελείας του αναιρεσεύοντος, αν δηλαδή αυτή είναι όλως ελαφρά, ελαφρά ή βαρεία, με συνέπεια το ανέφικτο του αναιρετικού ελέγχου για την ορθή ή μη εφαρμογή του άρθρου 300 ΑΚ, είναι απαράδεκτες. Απαράδεκτες είναι και οι περαιτέρω αιτιάσεις στον ίδιο λόγο περί παραβίασεως των διατάξεων των άρθρων 2 παρ.1, 5 παρ.1, 22 παρ.1 και 25 παρ.1 του Συντάγματος, μη προβληθείσες ενώπιον του Εφετείου, όπως προκύπτει από την επισκόπηση των διαδικαστικών εγγράφων, αλλά για πρώτη φορά με την αίτηση αναίρεσης. Με το να απορρίψει κατά τα ανωτέρω το Εφετείο, ως μη νόμιμο τον ισχυρισμό του αναιρεσεύοντος περί απαλλαγής του ή άλλως μειωμένης ευθύνης του για το ατύχημα, κατ' εφαρμογή του άρθρου 300 ΑΚ, έλαβε εκ του πράγματος υπόψη, όπως από την απόφασή του προκύπτει, τα προτεινόμενα από τον αναιρεσεύοντα προς θεμελίωσή του περιστατικά και συγκεκριμένα ότι η εργασία του ως οδηγού είναι εργασία επιρρεπής σε ζημίες, ότι η αμέλεια που τον βαρύνει είναι ελαφρά και ότι ο μισθός του ανερχόταν σε 1200 ευρώ και βρισκόταν σε προφανή δυσαναλογία προς την έκταση του κινδύνου ζημιών, στον οποίο ήταν εκτεθειμένος κατά την εκτέλεση της εργασίας του και προς την έκταση της ζημίας που καλείτο να αποκαταστήσει. Η περαιτέρω λήψη υπόψη ισχυρισμού περί συντρέχοντος πταίσματος του αναιρεσιβλήτου, με το να προβεί σε υπασφάλιση του ελκυστήρα και του ρυμουλκούμενου που οδηγούσε και του μεταφερομένου με αυτό εμπορεύματος και να συντελέσει έτσι στην έκταση της ζημίας δεν ήταν απαραίτητη, διότι ο σχετικός ισχυρισμός, όπως από την επισκόπηση των διαδικαστικών εγγράφων προκύπτει, χωρίς αναφορά της αξίας αυτών που υπέστησαν ζημία και της αξίας που ασφαλίσθηκε, ήταν αόριστος. Επομένως, ο από τον αριθμό 8 του άρθρου 559 ΚΠολΔ τέταρτος λόγος αναίρεσης, για μη λήψη υπόψη των ανωτέρω περιστατικών που στήριζαν το σχετικό από το άρθρο 300 ΑΚ ισχυρισμό είναι αβάσιμος. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω πρέπει να απορριφθεί η αίτηση αναίρεσης στο σύνολό της και να καταδικασθεί ο αναιρεσεύων, ως ηττηθείς, στα δικαστικά έξοδα του αναιρεσιβλήτου (άρθρο 176, 183 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την από 1.10.2014, αίτηση του Α. Μ. του Θ. κατά του Ε. Σ. του Ν., περί αναίρεσης της υπ' αριθ. 1541/2014 απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τον αναιρεσεύοντα στα δικαστικά έξοδα του αναιρεσιβλήτου, τα οποία ορίζει στο ποσόν των χιλίων οκτακοσίων (1.800) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 25 Μαΐου 2015.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 29 Μαΐου 2015.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ